

'Benim Çocuğum'dan bizim çocuklarımıza

"GEZİ Parkı'nda tarih yazılırken kim takar sinemayı?" diyebilirsiniz. Haksız da sayılmazsınız. Zaten sinemacılar da hiç gecikmeden parkta kendilerine bir köşe bulup Gezi nöbetine başlamadılar mı?

Öte yandan, meydandan karanlık salonlara akmak zor olsa da, söylemek, yazmak boynumuzun borcu. Gezi Parkı'nda buluşanların önem vermesi, sahiplenmesi gereken bir film gösterime girdi geçen cuma.

Can Candan'ın yönettiği "**Benim Çocuğum**"dan söz ediyorum. Gay, lezbiyen, biseksüel, trans (LGBT) bireylerin anne babalarıyla ilgili bir belgesel bu... İçinde yaşadığımız muhafazakâr toplumda LGBT birey olmak kadar, onların anne babası olmak da zor. "Benim Çocuğum" çocuklarını oldukları gibi kabul etme sürecini başarıyla atlayıp bir sonraki aşamaya geçen ve birer aktivist olma cesaretini gösteren bir grup anne babanın öyküsünü anlatıyor.

ÇÖZÜM: SAHIPLENMEK

Önce flu, loş iç mekânlar geliyor karşımıza. Sonra o mekânlar bir fon oluyor ve fonun ortasına anne babalar yerleşiyor. Her biri tek başına objektife bakarak hikâyesini anlatmaya başlayınca, film daha ilk anlardan itibaren sizi öyle bir kuşatıyor ki ilerleyen bölümlerde bazen nefesiniz kesiliyor bazen gözleriniz doluyor... Gözlerinizi yaşartan, kendilerini içtenlikle anlatmaları ve anne babalığın ne olduğunu hepimize bir kez daha hatırlatmaları...

Filmin adındaki o sahiplenme, "Benim çocuğum" vurgusu, LGBT bireyleri ötekileştiren, nefret suçlarının kurbanı haline getiren muhafazakâr bir toplumda meselenin çözüm yolunu da işaret ediyor aslında.

Konuşan insan yüzleriyle ilerleyen ve çok etkileyici anlar içeren ilk 40 dakikanın ardından gelen ikinci bölüm ise çözümün iki aşamalı olduğunu, **önce "Benim çocuğum", sonra da "Bizim çocuklarımız"**

diyebilmenin önemini işaret ediyor.

Anne babalar, LGBT Aileleri İstanbul Grubu (**LİSTAG**) ya da Cinsel Eğitim Tedavi ve Araştırma Derneği'nde (**CETAD**) toplanıp bir araya gelip sorunlarını paylaşıp konuşmaya başladıklarında bir anda içinizin ısıdığını hissediyorsunuz. İnsanlar sorunlarına işte ancak böyle bir araya gelerek, konuşarak, omuz omuza vererek çözüm ararsa ve sesini duyurmak için çaba gösterirse asıl değişimin başlayacağını anlıyorsunuz.

İşin kendi LGBT çocuğuna sahiplenmekle bitmediğini anlayan, "Benim çocuğum eşcinsel" pankartıyla sokağa çıkıp gösteri yapmanın önemini ve gerekliliğini de anlayan bu insanlara hayran olmamak elde değil. Bir toplantı sırasında "Siz olmasaydınız ben intihar ederdim" diyen anneler ya da toplantıda gözyaşlarını tutamayan babalar, bu insanların sorunlarını kapalı kapıların ardında yaşayanlara da bir çözüm eli uzattıklarını gösteriyor. Filmin seyirciyle buluştuğu geçen şubat ayından bu yana LİSTAG ve CETAD'ın telefonlarının pek susmadığını düşünürsek "Benim Çocuğum"un kendi koyduğu hedefe ulaşmakta olduğunu da anlıyoruz...

O sade, güçlü ve "kalabalık final karesi" ise insana dayanışmayı, bir arada olmanın gücünü hatırlatıyor ve Gezi olaylarıyla bu filmin akrabalığını hissettiriyor, her ikisinin de aynı kökenden geldiğini işaret ediyor... Bu hafta Gezi'nin bir filmi varsa o "Benim Çocuğum" olmalı...